

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਧਾਰਾ 167, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੈਰ-ਜ਼ਮਾਨਤੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵੀ, ਬਸ਼ਰਤ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੋਵੇ। ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਰਿਆਇਤ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 437 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ। , ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 167, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਉਸ ਅਧਿਆਏ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, XXXIII ਦੇ ਅਧਿਆਇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 437, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਡਿਊਰ ਕੋਡ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ , ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। . ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮਾਨਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬੀ.ਐੱਸ.ਜੀ

ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਸੰਧਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਕੇ.ਐੱਸ. ਟਿਵਾਣਾ ਜੇ.ਜੇ.

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਕਾਦੀਆਂ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1974 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 6278.

23 ਜਨਵਰੀ 1975 ਈ.

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) — ਆਰਟੀਕਲ 358 — ਕੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ— ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ (1955 ਦਾ 10)— ਸੈਕਸ਼ਨ 3 — ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ (ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਟਾਕ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ) ਆਰਡਰ (1974 ਤੋਂ ਸੀ.ਆਰ.ਓ.-ਸੀ.ਆਰ.ਓ. ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੌਰਾਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 3, ਐਸੇਨ ਟਾਇਲ ਕਮੇਡਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ— ਕੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣੌਤੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ— ਕਣਕ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ— ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 358 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਥਿਤੀ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ-ਗਰੀਬ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਕੋਰਸ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ ਸੰਭਾਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਰੋਕਾਂ ਦੇ

ਕਾਰਨ ਅਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਰਟੀਕਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਨਮਾਨੇ, ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਰਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੰਬਲ, ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸੁਤੰਤਰ ਡੋਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ. ਇਸ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 358 ਸੰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

' ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਹਿਜ਼ ਇਕ ਕਦਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉਪਜ ਹੈ। ਕਣਕ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਵਿਨਿਯਮ, ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਿਛਲਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਇਹ ਐਕਟ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੌਰਾਨ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜਿਹੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਣਕ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ 1974 ਭਾਵੇਂ ਸੰਕਟਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 I (1) (f) ਅਤੇ (g) ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ (ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਟਾਕ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ) ਆਰਡਰ 1974, ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਣਕ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਉਪਜ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਣ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ. ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਿਮੋਵਾਰ ਕਰਾਰ ਦੇਣਾ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਲਈ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਧਿਕਤਮ ਸੀਮਾ ਦੀ ਲੋੜ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਇਹ ਵੀ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਇਹੀ ਸੀਮਾ 10 ਏਕੜ ਜਾਂ 30 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸਾਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਆਰਡਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤਰਕਹੀਣਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਰੇ ਸਟਾਕਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨੁਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਾਉਣਾ। ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਉਤਪਾਦਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਲਾਹੇਵੰਦ ਕੀਮਤ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਕਿੰਟ ਦੇ ਕਿਸਨੇ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਖਰੀਦਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ (ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਟਾਕ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ) ਆਰਡਰ, 1974, ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾ ਕੇ, ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ-

- (i) ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਪੀ-1' ਅਤੇ 'ਪੀ-2' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੀਮਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ;
- (ii) ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ;
- (iii) ਜਵਾਬਦੇਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਣਕ ਦੀ ਲੇਵੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ;
- (iv) ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ;
- (v) ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ, ਕੇਸ ਲਈ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਣਗਹਿਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਪੀ-2) (ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ) ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ।

ਆਰ.ਐਸ.ਮੋਗੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ੍ਰ.

ਆਈ.ਬੀ. ਭੰਡਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਕੀਲ ਕੇ.ਪੀ.ਭੰਡਾਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਤੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਸ ਅੰਧਾਵਾਲੀਆ , ਜੇ.- ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ (ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਟਾਕ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ) ਆਰਡਰ 1974 ਦੀ ਵੇਧਤਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਬਹੁ-ਪੱਖੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗੰਭੀਰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹਵਾਲਾ ਫਿਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਕਾਦੀਆਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਕਿਸਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਵਜੋਂ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਕਾਦੀਆਂ, ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ 27 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ੀਨੀ ਖੇਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਮੈਂਬਰ ਰਹਿ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਹਨ, ਜਿਸ ਕੋਲ 75 ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਪਾਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਮਸ਼ੀਨੀ ਖੇਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। 97,500 ਉਸ ਦੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਸੰਚਾਲਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਪਕਰਣਾਂ ਬਾਰੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਵਾਢੀ, ਖੱਡ, ਬੀਜ, ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ, ਈਧਨ, ਖਾਦਾਂ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ, ਘਾਟਾ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਆਦਿ ਦੇ ਖਰਚੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿੱਥੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ, ਆਖਰਕਾਰ ਘਟਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ। 300 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ)। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਲਾਗਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਰਵੇਖਣ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਕੀਮਤ 5000 ਰੁਪਏ ਹੈ। 139 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਹਾਸੇਹੀਣੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ। ਸਖ਼ਤ ਖਦਸ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸੂਬੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਨ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਪਿਛੋਕੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1973 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਣਕ ਦੇ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਰਾਜ ਨੇ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1973 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ ਡੀਲਰਾਂ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਆਈਆਂ। ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਖਰੀਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ 1974 ਵਿੱਚ, ਕਣਕ ਦੇ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਲਟ ਜਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੋਧ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1974 ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ ਡੀਲਰਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਨਿਯੰਤਰਣ (ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ) ਆਰਡਰ, 1974 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਣਕ ਦੀ ਖਰੀਦ (ਲੋਵੀ) ਆਰਡਰ, 1974 ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ- ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰੀਦ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਡੀਲਰਾਂ ਲਈ। ਨੂੰ ਮੁੜ ਖਰੀਦ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਕਣਕ ਦਾ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ 1 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਲੋਵੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। 105 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 50 ਫੀਸਦੀ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਰਾਜ ਤੋਂ ਨਿਰਯਾਤ ਪਰਮਿਟ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦ ਨੀਤੀ ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1974 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ ਡੀਲਰਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ (ਚੌਥੀ ਸੋਧ) ਆਰਡਰ, 1974 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੌਥੇ ਸੋਧ ਆਰਡਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਲਟ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। (ਕਣਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, 139 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦੀ ^{ਸਰਕਾਰ} (ਹਰੇਕ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ 2,500 ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ ਸਿਰਫ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਣਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਰਪਲੱਸ ਸੂਬਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਲ 1972 ਦੌਰਾਨ 34 ਲੱਖ ਟਨ ਕਣਕ ਸਰਪਲੱਸ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 27 ਲੱਖ ਟਨ ਸਰਪਲੱਸ ਸਟਾਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸਰਪਲੱਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 20 ਲੱਖ ਟਨ ਕਣਕ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੀ 82 ਫੀਸਦੀ ਆਬਾਦੀ ਪੇਂਡੂ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਕਣਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਦਿਹਾੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨਾਜ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ 18 ਫੀਸਦੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਆਬਾਦੀ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਣਕ ਦੇ ਆਟੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਖਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਟਾ ਮਿੱਲਾਂ ਅਤੇ ਚੱਕੀਵਾਲਿਆਂ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਣਕ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਣਕ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਮਾਰਕੀਟ ਯਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਰਾਜ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੇ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹਨ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦਾ ਮੰਡੀਕਰਨਯੋਗ ਸਰਪਲੱਸ-

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਹੁਣ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ 180 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਲੇਵੀ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਸੋਧ ਆਰਡਰ 1974 ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਦੀ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾਉਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ 6 ਨਵੰਬਰ, 1974 ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ (ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਟਾਕ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ) ਆਰਡਰ, 1974 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ ਪੀ. 2 ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਤਪਾਦਕ ਆਰਡਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਣਕ ਦਾ ਸਟਾਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਿਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 21 ਨਵੰਬਰ, 1974 ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 80 ਕੁਇੰਟਲ ਉਪਜ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੀੜ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਡੀਲਰ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਣਕ ਸਟੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਣਕ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 139 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 2,500 ਅਤੇ 1,000 ਕੁਇੰਟਲ ਤੱਕ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਹ ਕਣਕ ਦੀ ਹੋਰ ਮਾਤਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਾਰਕੀਟ ਯਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਡੀਲਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਹੈ। ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਟਾਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤਾ ਦੀ ਰੰਗੀਨ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਡੀਲਰ ਆਪਣਾ ਸਟਾਕ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਤਪਾਦਕ ਉਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਤਪਾਦਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਣਕ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੰਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਹਨਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਡੀਲਰਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਲਾਭਕਾਰੀ ਅਤੇ ਹਾਸੇਹੀਣੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ 1955 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ, ਅਣਗੌਲੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਦੀ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਇਸ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਲਾਭ ਦਾ ਮਾਰਜਿਨ।

ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੁੱਲ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵੀ ਤਿੱਖਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੱਥ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਰਫ ਸਿਧਾਂਤਕ ਕਲਪਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤੀ ਮੁੱਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਉਤਪਾਦਨ ਲਾਗਤ ਆਦਿ ਦੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਅਧਿਐਨ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ,

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਸਗੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕਣਕ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾ ਕੇ ਮਹਿੰਗਾਈ ਦੇ ਦਬਾਅ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਆਸੀ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹਨ। ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਵਰਗ. ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਦੀਆਂ ਆਮ ਆਰਥਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਉਤਪਾਦਕ ਦੇ ਹਿੱਤ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਨ ਲਾਗਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਹਿੰਗਾਈ ਦੇ ਵਧ ਰਹੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਣਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਬਲੀ ਦਾ ਬੱਕਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਣਕ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਸਥਿਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਰੀਬ ਸੱਤ ਲਈ 76 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ

1966 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਵਾਧੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ . ਇਹ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਾਲ 1972-73 ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਕੀਮਤ 5 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। 76 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਰੁ. ਆਮ ਮਹਿੰਗਾਈ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ 72 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਧ ਸੀ ਕਿ ਖੇਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਲਾਗਤ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਖੇਤੀ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਰਵੇਖਣ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਦੀ ਅਸਲ ਲਾਗਤ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਣਕ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੋਈ ਟੈਰਿਫ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖੰਡ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੋਟਰ-ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਟੈਰਿਫ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਅੰਕੜੇ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਲਾਜ਼ਮੀ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕਣਕ ਦੀ ਕੀਮਤ ਉਸ ਦੀ ਉਤਪਾਦਨ ਲਾਗਤ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੀਮਤ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ, ਪੂੰਜੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸੀ ਅਤੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-

ਅਜੀਬ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਕਣਕ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਾਰੇ ਚੈਨਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ * ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਟਾਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ. ਇਸ ਲਈ, ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14, 19 ਅਤੇ 31 ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਲਈ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਵੀ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ |

ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ-ਪਰਿਵਾਰ ਜਿਸ ਕੋਲ 50 ਏਕੜ ਦਾ ਖੇਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕਣਕ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ 10 ਏਕੜ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਣਕ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਰਾਜ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦਰਦ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਲਾਭਕਾਰੀ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਲਾਹੇਵੰਦ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕਣਕ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਰਾਜ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਰਾਜਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹੋਰ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਕੀਮਤ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੈ। -

ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਦਾ ਪੱਖ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਪੀ. ਸਿੰਗਲ, ਅੰਡਰ-ਸਕੱਤਰ, ਖੁਰਾਕ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖਰੀਦ ਮੁੱਲ ਰੁਪਏ 105 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਖੇਤੀ ਮੁੱਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਚੋੜਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਮਿਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਤਸਾਹਨ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਤਪਾਦਨ ਲਾਗਤ ਨੂੰ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਮਾਰਜਿਨ ਛੱਡਦੀ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਉੱਚ ਕੰਟਰੋਲ ਕੀਮਤ 139 ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਖਰਚਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲੇਵੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕਣਕ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਖਰਚੇ ਗਏ ਲਾਗਤ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 105 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ- ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਰ ਡੀਲਰ ਦੀ ਲੇਵੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਣਕ ਲਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਉਪਜ ਦੀ ਲਾਹੇਵੰਦ ਕੀਮਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਏਜੰਸੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕਣਕ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤਹਿਤ 116 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕੀਮਤਾਂ ਕਣਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਲਾਹੇਵੰਦ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪਾਦਕ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਟਾਕ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ-

ਫਿਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਕ ਆਪਣੀ ਕਣਕ ਨੂੰ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰੋਲਰ ਫਲੋਰ ਮਿੱਲ, ਚੱਕੀਵਾਲਾ ਅਤੇ ਥੋਕ ਖਪਤਕਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਸਟੋਰੇਜ ਲਿਮਿਟ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਮੇਤ ਵਪਾਰੀ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਤੋਂ ਖਰੀਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਣਕ ਦੀ ਵਾਢੀ ਅਪ੍ਰੈਲ 1974 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਧ ਭਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਘਾਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮੁਨਾਫਾਖੋਰੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੀਲਰਾਂ ਦੀ ਸਟੋਰੇਜ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਸਟਾਕ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਭਾਅ 'ਤੇ ਕਣਕ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਵੰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਡੀਲਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਟਾਕਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੰਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ।

ਮੁੱਲ ਨਿਯੰਤਰਣ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ 14, 19(1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ), 31 ਅਤੇ 301 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ. ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧਤਾ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਵੰਡ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਤਪਾਦਕਾਂ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। . ਉਤਪਾਦਕ ਲਈ ਸਟਾਕ ਦੀ ਸੀਮਾ ਘਰੇਲੂ ਖਪਤ ਅਤੇ ਬੀਜ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਗ੍ਰੇਡ ਸਕੇਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਟਾਕ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਉਤਪਾਦਕ ਸੱਤ ਹੈਕਟੇਅਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਕਣਕ ਉਗਾਉਣ ਲਈ 50 ਏਕੜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਵੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਣਕ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਆਵਾਜਾਈ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਅੰਤਰ-ਸ਼ੇਨਲ ਕਣਕ ਅਤੇ ਕਣਕ ਉਤਪਾਦ (ਮੂਵਮੈਂਟ) ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ 1973 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੈ- ਬਿਨਾਂ। ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਣਕ ਦੀ ਰੋਕ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਨਕਲੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਲਾਭ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਪਤਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ.

ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀਆਂ ਖਾਸ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: -

“ਏਸੇਨ ਟਾਇਲ ਕਮੋਡਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ, 1955 (1955 ਦਾ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਐਕਟ 10), ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਤਰਾਲੇ (ਭੋਜਨ ਵਿਭਾਗ), ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ GSR 316(E), ਮਿਤੀ 20 ਜੂਨ, 1972, ਜੀਐਸਆਰ ਨੰਬਰ 452 (ਈ), ਮਿਤੀ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1972 ਅਤੇ ਜੀਐਸਆਰ ਨੰਬਰ 168 (ਈ:), ਮਿਤੀ 13 ਮਾਰਚ, 1973, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ: -

ਛੋਟਾ ਸਿਰਲੇਖ, ਹੱਦ ਅਤੇ ਅਰੰਭ।

1. (1) ਇਸ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ (ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਟਾਕ ਉੱਤੇ ਪਾਬੰਦੀ) ਆਰਡਰ, 1974 ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
- (2) ਇਹ ਪੂਰੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
- (3) ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ

2. ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, -
 - (a) 'ਡਾਇਰੈਕਟਰ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਫੂਡ ਐਂਡ ਸਪਲਾਈਜ਼, ਪੁਨ ਜਾਬ ਜਾਂ ਜੁਆਇੰਟ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਫੂਡ ਐਂਡ ਸਪਲਾਈਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਫੂਡ ਐਂਡ ਸਪਲਾਈਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ;
 - (b) 'ਸਰਕਾਰ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ;
 - (c) 'ਨਿਰਮਾਤਾ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ-
 - (i) ਜੋ tenants or otherwise, but does not include a person ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਣਕ ਉਗਾਉਂਦਾ ਜਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਡੀਲਰ ਜਾਂ ਬ੍ਰੋਕਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਡੀਲਰਾਂ ਜਾਂ ਦਲਾਲਾਂ ਦੀ ਫਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ; ਅਤੇ
 - (ii) ਜੋ ਕਣਕ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗੁੰਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ;
 - (d) 'wheat' ਵਿੱਚ ਬਰਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਣਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਤਪਾਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਣਕ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਉਹ ਉਤਪਾਦਕ ਕੋਲ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

3. (1) ਸਰਕਾਰ, ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਉਤਪਾਦਕ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

- (2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਣਕ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕਣਕ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ ਜੋ ਇੱਕ ਉਤਪਾਦਕ ਕੋਲ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ

4. ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਤਪਾਦਕ, ਇਸ ਆਰਡਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਜਾਂ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕਣਕ ਦੀ ਇੱਕ ਮਾਤਰਾ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਸੌ ਕੁਇੰਟਲ ਦੇ ਅਧੀਨ।

ਵਿਆਖਿਆ।—ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਏਕੜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਏਕੜ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ

5. ਕੋਈ ਵੀ ਉਤਪਾਦਕ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਇਸ ਆਰਡਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਤਮ ਅਨੁਮਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਣਕ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਅਰੰਭ ਹੋਣ ਦੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਧੂ ਮਾਤਰਾ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ।

ਪ੍ਰਵੇਸ਼, ਖੋਜ, ਫਿਟ-ਜ਼ਬਤ, ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ।

6. (1) ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਅਜਿਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ—
- (a) ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਪੂਰਵ ਦੁਰਘਟਨਾ, ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ, ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤੋੜਨਾ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ;
- (b) ਉਲਟ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕਣਕ ਦੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਖੋਜਣਾ, ਜ਼ਬਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਣਕ ਦੇ ਸਟਾਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਲੰਬਿਤ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਿਰਾਸਤ ਲਈ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨਾ / .
- (c) ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ, 1973 (II of 1974) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 100 ਅਤੇ 102 ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਤਲਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਖੋਜਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਬਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਥਾਂ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ,

7. ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਿਸੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ

ਦੁਆਰਾ ਕਣਕ ਦੇ ਭੰਡਾਰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ 3, 4, 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋ-ਗੁਣਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 19(1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹਾ ਹਮਲਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 358 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਰਾਜ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ-ਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਰੋਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਧਾਰਾ 358

ਇਸ ਲਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਹਿਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕੇਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣ ਲਈ, ਬਿੰਦੂ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ 3 ਦਸੰਬਰ, 1971 ਨੂੰ ਭਾਰਤ-ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 352 ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ 1955 ਦਸੰਬਰ, 1971 ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪ੍ਰਯੋਗਿਤ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬਦਲਾਅ ਅਤੇ ਸੋਧਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਧਾਰਾ 3 ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਸੋਧ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਹੈ। 1957 ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਕਟ 28 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸਬਸਟੈਨ ਟਾਈਲ ਤਬਦੀਲੀਆਂ, ਬਦਲੀਆਂ, ਸੋਧਾਂ, ਆਦਿ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ; 1961 ਦਾ ਐਕਟ 17; 1966 ਦਾ ਐਕਟ 25; ਐਕਟ 66 ਆਫ਼ 1971 ਅਤੇ ਸੋਧ ਐਕਟ 1974 22 ਜੂਨ, 1974 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ, - ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। !

ਹੁਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਦਰਭ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਜਾਂ ਸਹੂਲਤ ਬਾਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਰਾਜ - ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਲਈ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhawalia, J.)

ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਵਫਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 5 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੇਂਦਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਣਗਿਣਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਤ ਕਰਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਵੰਡ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਣਕ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤਾਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਦਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ। - ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਰੋਲਰ ਫਲੋਰ ਮਿੱਲਜ਼ (ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1957; ਕਣਕ (ਰੋਲਰ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਿਯਮ) ਆਰਡਰ, 1958; ਪੰਜਾਬ ਅਨਾਜ (ਖਰੀਦ) ਆਰਡਰ, 1959; ਪਨ ਜਥ ਡਿਸਟ੍ਰੀਬਿਊਸ਼ਨ ਆਫ ਫੂਡ ਗ੍ਰੇਨ (ਅੰਕੜਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ) ਆਰਡਰ, 1959; ਪੰਜਾਬ ਕਮੋਡਿਟੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਸ ਮਾਰਕਿੰਗ ਅਤੇ ਡਿਸਪਲੇ ਆਰਡਰ, 1962; ਪੰਜਾਬ ਹੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫਾਖੋਰੀ ਰੋਕਥਾਮ ਆਰਡਰ, 1963; ਪੰਜਾਬ ਫੂਡ ਗ੍ਰੇਨ ਡੀਲਰਜ਼ ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਆਰਡਰ, 1964; ਆਰ/ਓਲਰ ਮਿੱਲਜ਼ ਕਣਕ ਉਤਪਾਦ (ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1964; ਅੰਤਰ-ਜ਼ੋਨਲ ਕਣਕ ਅਤੇ ਕਣਕ ਉਤਪਾਦ (ਮੂਵਮੈਂਟ) ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ, 1964; ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ (ਨਿਰਯਾਤ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪੌਜ਼ ਲਈ ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦਾ ਨਿਯਮ) ਆਰਡਰ, 1966; ਅਨਾਜ (ਸਟਾਰਚ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ) ਆਰਡਰ, 1966; ਫੂਡਗ੍ਰੇਨ ਮੂਵਮੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨਜ਼ (ਭਾਰਤੀ ਖੁਰਾਕ ਨਿਗਮ ਦੀ ਛੋਟ) ਆਰਡਰ, 1966; ਫੂਡ ਗ੍ਰੇਨ ਮੂਵਮੈਂਟ ਪਾਬੰਦੀ (ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬੀਜਾਂ ਦੀ ਛੋਟ) ਆਰਡਰ, 1966; ਰੋਲਰ ਮਿੱਲਜ਼ ਕਣਕ ਉਤਪਾਦ (ਸਾਬਕਾ ਮਿੱਲਾਂ) ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ, 1969; ਅੰਤਰ ਜ਼ੋਨਲ ਕਣਕ ਅਤੇ ਕਣਕ ਉਤਪਾਦ (ਮੂਵਮੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1969; ਫੂਡ ਗ੍ਰੇਨਜ਼ ਮੂਵਮੈਂਟ ਪਾਬੰਦੀ (- ਬੀਜਾਂ ਦੀ ਛੋਟ) ਆਰਡਰ, 1971; ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਅਨਾਜ (ਅਣ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਨਾਹੀ) ਆਰਡਰ, 1971; ਰੋਲਰ ਮਿੱਲਜ਼ ਕਣਕ ਉਤਪਾਦ (ਸਾਬਕਾ ਮਿੱਲਾਂ) ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ, 1971; ਅਤੇ ਅਨਾਜ (ਸਟਾਰਚ ਕੰਟਰੋਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ) ਆਰਡਰ, 1971,

ਮੌਜੂਦਾ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਣਕ ਦੇ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ ਡੀਲਰਾਂ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ 1973 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1973 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1974 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ ਡੀਲਰਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਈਸ ਕੰਟਰੋਲ (ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ) ਆਰਡਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਣਕ ਦੀ ਖਰੀਦ ਆਰਡਰ (ਲੇਵੀ 1974), , ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਇਹ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1974 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ ਡੀਲਰਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਨਿਯੰਤਰਣ (ਚੌਥੀ ਸੋਧ) ਆਰਡਰ 1974 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮੁੱਚੇ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਡੀਲਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਲੇਵੀ ਆਰਡਰ. ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਪੂਰਕ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪ੍ਰਗਟਿਤ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਹੈ ਜੋ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਟਾਕਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 6 ਨਵੰਬਰ, 1974 ਨੂੰ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਪਿਛੋਕੜ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਤਿਹਾਸ, ਇਸਲਈ, ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਸਿਰਫ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਉਤਪਤੀ ਹੈ। ਕਣਕ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਨਿਯਮ, ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਿਛਲੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਐਕਟ 1955 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਸ ਪੂਰਵ-ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਥਿਤ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 358 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 19(1) (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“ਜਦੋਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 19 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਗ III ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਰਾਜ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਕਰੇਗਾ। ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਬਣੇ, ਪਰ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਅਯੋਗਤਾ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸੋਧੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਰਟੀਕਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਂ ਅਨੁਮਾਨਿਤ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਪੇਟੈਂਟ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਦੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣੌਤੀ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਹੁਣ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 358 ਸੰਭਾਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ।

i

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 358 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੀ ਵਾਜਬੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਪਲ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਤਾਜ਼ਾ>' ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਮਨਮਾਨੇ, ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਅਣਉਚਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੰਬਲ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸਨ। ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 358 ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵੀ

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋ ਉਸਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਜੋ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗੀ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਜਬਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 359 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਸਕਿੱਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਐਮ ^ਏ ਖਾਨ ਸਿੰਘ ਤਰਸਿੱਕਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਉਸ ਦੌਰਾਨ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲਾਵਰਸਿਜ਼ ਬਨਾਮ ਸਰ ਜੌਹਨ ਐਡਰਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਐਟਕਿਨ ਦੇ ਇਕੱਲੇ ਅਤੇ ਮਨਾਏ ਗਏ ਅਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਰਾਜ ਖੁਦ ਘਾਤਕ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ-

“* * * j n 1] -^ ਦੇਸ਼, ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਬਦਲੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਧੰਮ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਿਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਜੱਜ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਭਿੱਕੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹਿਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਚਾਰਲਸ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਕਿੰਗਜ਼ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਆਨੰਦਾ ਨੰਬਰਬੀਅਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ (3) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਕਿੱਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਇੱਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਾਗਰਿਕ:

“ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ

- (1) ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਸੀ 381. ~
- (2) 1942 ਏਸੀ 206
- (3) ਏਆਈਆਰ 1966 ਐਸਸੀ 657

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਉਕਤ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਰੁਖ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ - ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਜ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ. ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਕਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਉਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਉੱਚਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਵਰਗੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵਿਧਾਨਿਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਵਸਤੂ ਐਕਟ. ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਉਪਾਧਿਆ (4) ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ; ਮੈਕਸਵੈੱਲ 'ਆਨ ਦਾ ਇੰਟਰ - ਪ੍ਰਿਟੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਸਟੈਚੂਟ' 10 ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 50(51) ਦੇਖੋ। ਕਨੂੰਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮ

ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਕਾਰਜ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰ ਕੋਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ:-

"* * *. ਇਹ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ

(4) A.I.R. 1961 S.C. 751.

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਐਕਟ. ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ! ਉਪਰੋਕਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਐਕਟ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੈਰੋਟ ਐਕਟ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ) ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜਿਹੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਗੇ। .

ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੀਮਤ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੁਣ ਅੰਤਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮ 'ਤੇ ਤੈਅ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਐਲਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ।

ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਜੋ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਉਹ ਹੈ *ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਨਾਮ ਠਾਕੁਰ ਭਰਤ ਸਿੰਘ* (5)। ਇਸ ਤਹਿਤ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1963, ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ 1959 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3(1) (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ। ਆਰਟੀਕਲ 19(1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਐਫ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। g) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(5) ਏਆਈਆਰ 1967 ਐਸਸੀ 1170

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ. ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਬੈਂਚ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ਾਹ, ਜੇ.

“ਰਾਜ ਦੇ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ 20 ਅਕਤੂਬਰ 1962 ਨੂੰ ਆਰਟੀਕਲ 352 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਐਲਾਨੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਸੋਧ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 'ਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (1) (ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਉਸ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਐਕਟ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ S. 3(1) (b) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 13(2) ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਭਾਗ III ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਨੁਛੇਦ 13(2) ਦੇ ਉਲੰਘਣ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਉਲੰਘਣਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹਨ। ਧਾਰਾ 3(1) (ਬੀ), ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਡੈੱਟ ਦੁਆਰਾ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰਟੀਕਲ 358 ਜੋ ਆਰਟੀਕਲ 352 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੌਰਾਨ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸੰਭਾਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ: ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਭਾਗ III ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਆਰਟੀਕਲ 358, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਵੈਧ ਸੀ।”

ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਬੇਨੇਟ ਕੌਲਮੈਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਡ ^{ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ} ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਓਜੇ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (6) ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨਿਊਜ਼ਪਿੰਟ ਨੀਤੀ 1972-73, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਊਜ਼ਪਿੰਟ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ, 1962 ਤੋਂ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਸੀ ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀ

(6) ਏਆਈਆਰ 1973 ਐਸਸੀ 106.

ਐਸੇਨ ਟਾਇਲ ਕਮੇਡਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ 1946 ਦੇ ਆਈਐਮ ਪੋਰਟਸ ਐਂਡ ਐਕਸਪੋਰਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 4(ਏ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੰਪੋਰਟ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ 1955 ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਮੰਨਣਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਖਬਾਰ ਪ੍ਰਿੰਟ ਨੀਤੀ 1972-73 ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੇ. ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸੀ) ਨੇ ਬਹੁਮਤ ਲਈ ਬੋਲਦਿਆਂ ਨਿਊਜ਼ਪ੍ਰਿੰਟ ਨੀਤੀ 1972-73 ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) (ਏ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਠਾਕੁਰ ਭਰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ:

“ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 358 ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਵੈਧ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, im pugned ਨਿਊਜ਼ਪ੍ਰਿੰਟ ਨੀਤੀ ਪੂਰਵ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿਚ ਇਸ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਸਿੱਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (7) ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਾਜ਼ਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕੋਟ ਟਨ ਟੈਕਸਟਾਈਲ (ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1948, (ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਲਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 13 ਮਾਰਚ, 1973 ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੌਰਾਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ 'ਐਮਰਜੈਂਸੀ' ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਰੇਅ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਬੇਨੇਟ ਕੋਲਮੈਨ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਮੁੜ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ:

“ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੌਰਾਨ ਧਾਰਾ 358 ਕਰਦੀ ਹੈ

(7) ਏਆਈਆਰ 1974 ਐਸਸੀ 366

ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪੂਰਵ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। * * * * *

ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਪਾਹ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਆਰਡਰ 1948 ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ,

Partap S ' ingh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

1955 ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਪੂਰਵ-ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਾਟਨ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 19 (1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਰਟੀਕਲ 19 (1) (ਐਫ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ (ਜੀ) ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਚੁਣੌਤੀ ਹਰ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰਥ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 358 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ, ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ਬੱਧ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹਮਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਇਸਦੀ ਪੇਟੈਂਟ ਅਨਿਯਮਤਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 19 (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਐਫ) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸਿਰਫ ਕੰਮ ਲਈ ਅਪਰਾਧੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਡਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਖੇਤੀ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਗਲਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਜਾਂ ਤਰਕ 'ਤੇ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕਣਕ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕੈਨਲਾਈਜ਼ਡ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਤਪਾਦਕ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੰਗੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਦੇ ਤਾਰਕਿਕ ਵਿਸਤਾਰ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਉਤਪਾਦਕ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਕਣਕ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁਇੰਟਲ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਘਟਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਜ਼ਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਤਪਾਦਕ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਰਕਬੇ ਦੇ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਅਧਿਕਤਮ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਧਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਮੰਗੀ ਗਈ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਠਜੋੜ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਤੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਾਜ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ ਉਤਪਾਦਕ ਇੱਕ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਣਕ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਤਪਾਦਕ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦੀ ਪੂਰਨ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਇੱਕ ਤਰਕਹੀਣ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ (5) ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕੈਪਟਿਵ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ-ਲੋਡ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਮੂਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਟਾਕ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਦੂਰ ਤੋਂ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ (6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪਰਾਧ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਸਟਾਕ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪਰਾਧੀ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਣਕ ਦੇ ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ ਉਤਪਾਦਕ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਦੀ ਇੱਕ ਮਨਮਾਨੇ ਮਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਕਣਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੈਦ ਅਤੇ ਜ਼ਬਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

Partap S ' ingh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪੇਂਡੂ ਦੇਸ਼, ਜਿੱਥੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਦਹਾਕਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪੇਟ ਭਰਨ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਰੋਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹਾਂ, ਖੇਤੀ ਦੇ ਕਿੱਤਾ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਮਾਣ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉਸ ਵਰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਕੋਲੇ ਦਾ ਪੱਥਰ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਮਿਹਨਤੀ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤੀ ਵਰਗ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਨਾਜ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰਤਾ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਣ ਸ਼ਾਇਦ ਬਿਜਲੀ, ਡੀਜ਼ਲ, ਈਧਨ, ਰਸਾਇਣਕ ਖਾਦਾਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੇਤੀ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਘਾਟ, ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀਆਂ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਖਤਮ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਸਾਨ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਗ ਬਣ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀਮਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸਾਨ ਜਾਂ ਖੇਤੀ ਉਤਪਾਦਕ ਵਪਾਰੀ, ਡੀਲਰ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਕ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਉਪਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਟਾਕ ਜਾਂ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖਰੀਦਣ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਰੱਖਣ। ਪਰ, ਕੀ ਇਹ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰਕ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋ- ਡਿਊਸਰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਵਧੇਗਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ, ਊਰਜਾ ਜਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 19 ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿੱਤੇ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਕਿੱਤੇ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਫਲਾਂ ਜਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 19 (1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸਾਨ ਕੋਲ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਕੱਲਾ ਮੁੱਦਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਅੱਗੇ, ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਨੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਹਨ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸਰ ਨੂੰ ਦਲੀਲ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਿਪ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵੇਂ ਪ੍ਰੋਤਸਾਹਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਇੱਕ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਕਿਸਾਨ ਨਵੀਨਤਮ ਰੁਜ਼ਗਾਰ

ਆਧੁਨਿਕ ਖੇਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਏਕੜ ਉਪਜਾਊ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਣਕ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦਰਸ਼ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਬੀਜਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਪਜ 30 ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਆਦਰਸ਼ ਅੰਕੜਾ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਕਿਸਾਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ 15 ਤੋਂ 20 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਦਾ ਸਰਵੋਤਮ ਉਪਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ, ਦਬਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਜਾਂ ਅੰਕੜੇ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਆਪਹੁਦਰੇਪਣ ਨੂੰ ਖੋਖਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਜਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਬੁਨਿਆਦ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਸਤ ਜਾਂ ਆਦਰਸ਼ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ

ਪੈਦਾਵਾਰ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਸਰਵੋਤਮ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਤਪਾਦਕ 20 ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਕਣਕ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪਲ ਉਸ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦੁਆਰਾ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਉੱਗਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਰਾਜ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਭਕਾਰੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ- ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ)। ਕਨੂੰਨੀ ਕਿੱਤੇ ਰਾਹੀਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ' ਇੱਥੇ ਉਸੇ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਕ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਚੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜ਼ਿਮਿੰਦਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਸਹੀ ਸੰਪਾਦਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ . ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਲੋੜ, ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਤਰਕਹੀਣ ਫਿਏਟ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਕ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਦੀ ਇਸ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਣਕ ਉਗਾਉਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤੀ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਆਫ-ਲੋਡ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ

ਮੈਂ

ਅਪਰਾਧਿਕਤਾ ਦੇ ਦਰਦ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਕੀਮਤ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਉਤਪਾਦਕ ਲਈ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦੀ ਅਧਿਕਤਮ ਮਮ ਸੀਮਾ ਦੀ ਲੋੜ ਬਰਾਬਰ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ- ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਸੀਮਾ 10 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ 30 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਾਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। 27 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਣਕ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਅਤੇ ਉਗਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨੇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਸੀਮਾ; ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦੇ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ 31 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦਾ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਅਤੇ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਘੱਟ ਅੰਕੜਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਸਾਨੂੰ ਸਟਾਕਾਂ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਸੀਮਾ ਲਈ ਪੇਟੈਂਟ ਅਨ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੰਨਣ ਦੇ ਤਰਕ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ- ਇੱਕ ਉਤਪਾਦਕ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ 270 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਉਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸੀਜ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਫਸਲ ਦੀ ਕਟਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਤਰਕ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਹੱਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਕਿਉਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ। ਇਸ ਕੋਨੀ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬੀਜੀ ਗਈ ਕਣਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਤਪਾਦਕ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਜਾਂ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ- ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ

Partap S ' ingh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਇੱਕ ਉਤਪਾਦਕ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਕਦੀ ਫਸਲਾਂ (ਕਣਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਦਾਣਾ ਵੀ ਨਾ ਉਗਾਇਆ ਹੋਵੇ}.. ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਉਤਪਾਦਕ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਹੋਲਡਿੰਗ 'ਤੇ ਕਣਕ ਉਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਵੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੁਸਖੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਚਿਲਸ ਦੀ ਅੱਡੀ ਅਤੇ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤਰਕਹੀਣਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ

ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਰੇ ਸਟਾਕਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਧੂ ਜੋ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਾਏ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਉਪਜ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਲਾਹੇਵੰਦ ਕੀਮਤ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਮੰਨੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ im pugned ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪ੍ਰੋ- ਡਿਊਸਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਤਪਾਦਨ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਕਾਸ਼ਤਕਾਰਾਂ ਕੋਲ ਹੁਣ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਅਧਿਕਤਮ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਟਾਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ [ਨਿਯੁਕਤ ਜਾਂ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਨੁਪਾਤ ਸੀਮਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ 'ਉਸ ਕੋਲ 180 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਦਾ ਸਟਾਕ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਤੋਂ ਉਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ- ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਕਣਕ ਦੇ ਸਰਵੋਤਮ ਝਾੜ 'ਤੇ ਵੀ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਸਟਾਕਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਟਾਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਰਮਾਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕਤਾ ਦੇ ਦਰਦ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਪੀ. ਭੰਡਾਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਰਾਜ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਜਾਂ ਪੂਰੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਜਾਂ ਡੀਲਰ, ਦੀ ਕਣਕ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਜ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਪ ਵੱਲ ਧੌਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਖਰੀਦਦਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣਗੇ- ਵਿਕਰੇਤਾ, ਡੀਲਰ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜੋ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਇਸਲਈ, ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਕਿੰਟ ਦਾ ਆਰਡਰ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਖਰੀਦਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ, ਸਟਾਕਾਂ ਨੂੰ ਆਫ-ਲੋਡ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਸਬੰਧਿਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਵੇ।

ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਮਤ. ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਫਿਏਟ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਉਗਾਈ ਗਈ ਉਪਜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸ

ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਇੰਨੀ ਕਠੋਰ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਮਿਲਜ਼ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਰੇਅ ਦੇ ਭਾਰੂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ (ਅਤੇ ਕਿਸਾਨ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸਰ ਨਹੀਂ) ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਧਾਗੇ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਖਰੀਦੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਖਾਸ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ 'ਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਬਜ਼ਰਤੇ ਕਿ ਧਾਗੇ ਨੂੰ ਨਾ ਚੁੱਕਣਾ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਥੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।' (ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 97 'ਤੇ)- ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੇ ਇੱਥੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਥਿਤੀ ਅਪਣਾਈ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਰਪਲੱਸ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਟਾਕ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ।

ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਉਚਿਤ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਰਾਜ ਹੈ ਜੋ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰੋਟੀ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਾਟੇ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ 20 ਲੱਖ ਟਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਣਕ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ। ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਤਪਾਦਕ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡੀਲਰ ਜਾਂ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੰਡੀਕਰਨ ਲਈ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਬਰਾਮਦ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਯਾਤ ਪਰਮਿਟ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਹੀ ਹਨ ਜੋ ਹੁਣ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

■*TM«"»i^#MW«B»MiSSB@<WS."**«J@.»*W«hi..«—
Aat».@.«.“«--* ' ^ .»' ਟੀ

ਸਟੇਟ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਣਕ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਦੇ ਕੈਪਟਿਵ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ 20 ਲੱਖ ਟਨ ਕਣਕ ਦੇ ਸਰਪਲੱਸ ਨਾਲ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਯਾਤ ਹੋਵੇ। ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰਪਲੱਸ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਸੂਬੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਿਖਾਵੇ 'ਤੇ ਅਨਾਜ ਦੇ ਵਪਾਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੂਬੇ ਅਤੇ ਇਸਦੀਆਂ ਸਪਾਂਸਰਡ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਸਿਆਸੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਵਾਢੀ ਦੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਕਣਕ ਦਾ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ 1 ਰੁਪਏ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਰ 'ਤੇ ਲੇਵੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। 105 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਜਦਕਿ ਬਾਕੀ 50 ਫੀਸਦੀ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾਂ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਐਕਸਪੋਰਟ ਪਰਮਿਟ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਰੇਕ ਹੋਲ-ਸੇਲਰ 2,500 ਕੁਇੰਟਲ ਤੱਕ ਸਟਾਕ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਕਤ ਆਰਡਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਰੇਕ ਡੀਲਰ ਨੂੰ 1,000 ਕੁਇੰਟਲ ਤੱਕ ਕਣਕ ਦੇ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਨੀਤੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਤ ਸੋਧ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਜ਼ਨ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਲ-ਸੇਲਰਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕੀਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ- ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਦੁਆਰਾ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1974 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੁਨਿਆਬ ਕਣਕ ਡੀਲਰਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ (ਚੌਥੀ ਸੋਧ) ਆਰਡਰ, 1974 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰੇਕ ਹੋਲ-ਸੇਲਰ ਦਾ ਸਟਾਕ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ 2,500 ਕੁਇੰਟਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੰਕੜੇ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡੀਲਰਾਂ ਦੇ ਸਟਾਕ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ 1000 ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ ਸਿਰਫ਼ 100 ਕੁਇੰਟਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਕਿ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸੰਭਾਵੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ, ਅਰਥਾਤ, ਪੂਰੇ-ਵਿਕਰੇਤਾ ਅਤੇ ਡੀਲਰ ਹੁਣ * ਮਾਰਕੀਟ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਇੱਛੁਕ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਸਟਾਕ ਦੀ ਵਾਧੂ ਲੋੜ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਵਿਕਰੇਤਾ. ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਸਟਾਕ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਨਿਰਯਾਤ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ 82 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਆਬਾਦੀ ਖੁਦ ਪੇਂਡੂ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਤਪਾਦਕ ਹੈ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਕਿੱਤ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਾਰੇਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਏਜੰਸੀਆਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦੇਸ਼ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਣਕ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਲਾਭਕਾਰੀ ਭਾਅ 'ਤੇ ਲੋੜ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਕਲਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਇੱਛਾ

ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਕੋਲ ਕਣਕ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਨਾਜ ਦੇ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚੌਥਾ ਸੋਧ ਆਰਡਰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਹੋਲ-ਸੇਲਰਾਂ ਅਤੇ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਨੀਤੀ ਬਾਰੇ ਦੂਸਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਨੁਪਾਤ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਕਾਰਕ ਹੋਣਗੇ। ਵਾਧੂ ਬਾਜ਼ਾਰ. ਇਸ ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੀੜ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਲੈਣ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਲਾਹੇਵੰਦ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। . ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕ ਕਣਕ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੈਟੈਂਟ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਕ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਇਕਪਾਸੜ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਜ਼ਬਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 19(5) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਅਤੇ (6) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ

ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਦਿਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋ ਰਾਜ ਏਜੰਸੀਆਂ, ਪੰਜਾਬ ਕੋਆਪਰੇਟਿਵ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦ ਕਰਨ। 116 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਕਿ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਕੀਮਤ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। 139 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਬਿਲਕੁਲ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾਰਾਈਸ ਫੈਕਟਰ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਵਾਂਗਾ ਪਰ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਇਹ ਗੱਲ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਖੁਦ ਰਾਜ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਧੀਨ ਹਨ।

ਟੀਵੀ-ਹੀਟ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਤਾ ਔਫ-ਲੋਡ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਦਰਅਸਲ, ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪ੍ਰੇਟਿਵ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਕੋ-ਆਪ੍ਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ ਟਾਈਜ਼ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਬੰਧਤ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਥਿਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਾਪੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਆਮ ਹਦਾਇਤ, ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਤਪਾਦਕਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਟਾਕਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਜਾਂ ਨਾ ਲੈਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਮੁੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿੱਤੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀਮਾ ਤੋਂ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਬਾਹਰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਜਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਟਾਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬੋਝੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸਟਾਕ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਸਟਾਕ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਨਾ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਇੱਛਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਤਪਾਦਕ ਦਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਉਤਪਾਦ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੀਮਤ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ , ਜਦੋਂ ਵੀ, ਰਾਜ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ (ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ) ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੋ-ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਘਿਆੜ, ਮਾਮੂਲੀ ਮੰਤਰੀਆਂ ਦੀ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਵੱਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਫਲ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਨਾ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚਾਲਬਾਜ਼ ਢੰਗਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੰਤਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਟਾਕ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸ ਲਈ ਲਾਹੇਵੰਦ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾਵਾਂ (5) ਅਤੇ (6) ਦੀ ਡੈਮੋਕਲਸ ਤਲਵਾਰ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਲਟਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੋਰੜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੋ-ਡਿਊਸਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਣਕ ਦੇ ਸਟਾਕ ਨਾਲ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਵਧੀਆ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਏਕਾਧਿਕਾਰਵਾਦੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਹੇਵੰਦ ਕੀਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਗਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨੂੰ ਮੁਨਾਫੇ ਦੇ ਵਾਜਬ ਅੰਤਰ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗੀ। ਉਸਦੀ ਮਿਹਨਤ, ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੰਦਰਵਾੜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਇਹ, ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਪਗਨਡ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਜਬ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਘੇਰੇ 'ਤੇ ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਤਰਕਹੀਣਤਾ, ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦਮਨਕਾਰੀ ਵੀ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਾਢੀ ਦੇ ਸੀਜ਼ਨ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਪਰਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੁਣ ਤੋਂ 2 ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ, ਸਾਰੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰ ਪੋਜ਼ਾਂ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਜੋੜ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਫੈਨਰਾਂ ਵਰਗੇ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਸਟਾਕ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ। 21 ਨਵੰਬਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (4) ਅਤੇ (5) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। 1974, ਹਰੇਕ ਉਤਪਾਦਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਣਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਮਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣੀ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਸ਼ਰਾਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਠੋਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣੀ 27 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਬੀਜੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ 10 ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਕਿਸਾਨ ਦੁਆਰਾ 20 ਕੁਇੰਟਲ ਤੱਕ ਦਾ ਸਰਵੋਤਮ ਲਾਭ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦੀ ਵਾਢੀ ਨੇ ਤਕਨੀਕੀ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਵਾਢੀ ਵਾਲੀਆਂ ਕੰਬਾਈਨਾਂ ਹਨ ਜੋ ਵਾਢੀ ਦੇ ਸੀਜ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਕਣਕ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਘੰਟਾ 2 ਏਕੜ ਤੱਕ ਕਣਕ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਇਹ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਰਗੇ ਉਤਪਾਦਕ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੰਬਾਈਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਣਕ ਦੇ ਪੂਰੇ ਏਕੜ ਦੀ ਕਟਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਸੌ ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀਆਂ ਸਖ਼ਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜ਼ਬਤ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰਮਾਨੇ ਹਨ, ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਤਰਕ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਕ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਉਸ ਦੇ ਕਨੂੰਨੀ ਪੇਸ਼ੇ 'ਤੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਉਪਜ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਦਾਣੇ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੋਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਚਣ ਲਈ ਵਾਢੀ ਦੇ ਅੱਧ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਬੰਧ? ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਗਾੜਾਂ ਅਤੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗੀ, ਵਾਜਬਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਖੜੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ, ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਕੈਨੀਕਲ ਏਡਜ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੁਣ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ ਦੇ ਪੱਕਣ ਤੋਂ ਡੇਢ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ 20 ਤੋਂ 30 ਲੱਖ ਟਨ ਵਾਧੂ ਕਣਕ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿਗਾੜ ਕੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਵਾਧੂ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਟਾਕ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜਾਂ ਇਸਦੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਕੋਲ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਰਪਲੱਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਰਿਮੂ ਨੈਗੇਟਿਵ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ? ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿੱਤ ਦੀਆਂ ਗੰਭੀਰ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪਾਦ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਇਸ ਖਦਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਜੋ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੇ ਕਠੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਗਾਰੰਟੀ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਵਾਜਬਤਾ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ

ਉਤਪਾਦਕ ਜਾਂ ਨਿਰਮਾਤਾ ਲਈ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਕੁਝ ਅਨੁਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਨਾਫੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮਾਰਜਿਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਕੀਮਤ ਬਾਰੇ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਟਾਕਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਰਾਜ ਆਪਣੀ ਅਰਧ-ਸਰਕਾਰੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕੌਮੇ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਣਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਡੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਉਤਪਾਦ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਸ਼-ਕੀਮਤ ਵੀ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਬੰਦੀ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਉਦਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦਾ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸਟੈਂਡ ਕੁਝ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, - ਲੇਵੀ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਣਕ ਦੀ ਖਰੀਦ ਮੁੱਲ ਰੁਪਏ ਸੀ. 105 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ

ਵਸਤੂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਮੁੱਲ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਇਸ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕਣਕ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਵਹਾਰਕ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀਮਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਰਥਨ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਣਗੀਆਂ। ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੋਂ ਨਿਰਯਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ-ਰਾਜ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਸੰਭਾਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਅਤੇ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਜਾਂ ਤਾਲਮੇਲ ਵਾਲੀ ਕੀਮਤ ਨੀਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਬਰਾਬਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਲਗਭਗ 5 ਜੂਨ, 1974 ਤੱਕ ਸੂਬੇ ਅੰਦਰ ਕਣਕ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੁਆਰਾ 5 ਜੂਨ, 1974 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਣਕ (ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1974 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਕੀਮਤ ਪਾਬੰਦੀ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ; ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: -

"2. ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਕਣਕ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ:

- (1) ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਡੀਲਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ * ਆਰਡਰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਸੌ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕਣਕ ਵੇਚਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
- (2) ਇਸ ਆਰਡਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਕਣਕ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਵਿਕਰੀ-
 - (a) ਇੱਕ ਰਾਜ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਮੌਕੇ, ਜਾਂ
 - (b) ਕਣਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦੌਰਾਨ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ

*

*:-

* 76

5-

ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਗੇ ਕਿ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੀਮਤ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਸਿਰਫ ਅੰਤਰ: ਰਾਜ ਵਪਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਚਾ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 150 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਣਕ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਲਈ ਕੀਮਤ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਮਤਾਂ ਦੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੁਲਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। 24 ਜੂਨ, 1974 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਕਣਕ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸੀਮਾ 1000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 158 ਤੋਂ ਰੁ. 161 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਹੈ। 6 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੌਮੋ ਡਾਇਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਮਾਨ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ। - 1974. ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੈਅ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। 165 ਅਤੇ ਰੁ. 168 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੀਮਤ ਰੋਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਪਾਦਕਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹਨ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਦੇ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਤਪਾਦਕ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵੱਡੇ ਸੰਕੋਤ ਹਨ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਨਾਲ, 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1974 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ ਡੀਲਰਜ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਕੰਟਰੋਲ (ਚੌਥੀ ਸੋਧ) ਆਰਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। 1974. ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"12. ਕਣਕ ਦੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਮਤ - ਇਸ ਆਰਡਰ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਗਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ, ਕਣਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਣਕ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਔਸਤ ਗੁਣਵੱਤਾ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤ ਇੱਕ ਸੌ ਉਨਤੀ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਹੋਵੇਗੀ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਣਕ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮੁਫਤ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਸ਼ਰਣ ਜਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਟੌਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਘਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਘਟਾਈ ਗਈ ਕੀਮਤ ਇਸ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼: * * * s \$ \$

*

ਜੋ

ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀਮਤ ਦਾ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ ਆਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਕ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ, ਪ੍ਰੋ-ਡਿਊਸਰਾਂ, ਲਾਇਸੰਸਸ਼ੁਦਾ ਡੀਲਰਾਂ, ਨਿਰਯਾਤਕਾਂ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਲੇਵੀ ਦੇਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1974 ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹਨ। ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਮਾਰਕੇਟਿੰਗ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 116 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟਰੋਲ ਕੀਮਤ ਇਕਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 139 ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਸਿਰਫ ਰੁ. ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ 116. ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਵਾਧੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਿਠਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਣਕ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਮਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੋ ਗੱਲ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੀਮਤ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨਦਾਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਭਾਵੇਂ ਉਤਪਾਦਕ ਆਪਣੇ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਰੇ ਗਏ ਰੈਜ਼ਿਊਮੇ ਤੋਂ ਇਹ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀਮਤ ਨੀਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਇਕਸਾਰਤਾ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦੇ ਵਾਜਬ ਮਾਰਜਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਮੂਲ ਲਾਗਤ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਧੂ ਜਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਲੈਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਤਪਾਦਕ ਖਪਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਫਿਰੋਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਖਪਤਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਭੰਡਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਬੇਰਹਿਮ ਉਤਪਾਦ ਕਿਸੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਮੁਢਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸਾਨ ਵਰਗਾ ਮੁਢਲਾ ਉਤਪਾਦਕ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਸਰਵੋਤਮ ਉਪਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਵਧਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਸਟੀਕ ਚੈਨਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਕਿੱਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਤਰਜੀਹ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਤਪਾਦ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੂਲ ਲਾਗਤ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ

ਕਿਸਾਨ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਫੂਡ ਜ਼ੋਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਕੋਮਲ ਰਹਿਮ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੋਰਾਫੇਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 19(1) (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੁਆਰਾ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਜ਼ਬ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਮੂਲ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਰਾਜ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਤਪਾਦਕ ਸਮੇਤ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1), (2) (ਬੀ), (ਸੀ), (ਡੀ), (ਈ), (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨੰਗੇ ਸੰਦਰਭ; ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 3A ਅਤੇ 3B ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਰਾਜ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੇ ਕਲਾਜ਼ (3) 'ਤੇ ਫਿਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਣਕ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਤਰਕ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਉਤਪਾਦਕ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। . ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ (4) ਇੱਕ ਇਫੇਮ ਰੈਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸਟਾਕ ਦੀ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। (3)- ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ (3), ਪਹਿਲਾਂ, ਸਰਕਾਰੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਸਟਾਕ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨਮਾਨੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇਕ ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਵੀ ਜੋ ਕਿ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਆੜ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੰਕੇਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਤਪਾਦਕ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਟਾਕ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਨੁਛੇਦ 19(1) (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨਮਾਨੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਸਰਸ ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਟੀਜੇਟਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (8) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ:

“ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਾਜ਼ਬਤਾ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹੀ ਸੰਤੁਲਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।

(8) A.I.R. 1954 S.C.

224:

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਅਨੁਛੇਦ 19(1) (ਜੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬਤਾ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾਵਾਂ (4) ਅਤੇ (5)-ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਨਾਲ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਪੈਟੈਂਟ ਦੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ (5) ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਇੱਕ ਪੰਦਰਵਾੜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਰੇ ਵਾਧੂ ਸਟਾਕ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਵਧ ਸੂਗਰ ਮਿੱਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (9), ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਫ 26 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੁੱਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਟਾਕ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਦੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਸ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਬੋਝ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (10)।

"ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ hi® ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੋਚਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਮਾਜ ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ 'ਤੱਤ ਗਾਇਬ ਹਨ।

ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਖੋਜਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (3j), (4), (5) ਅਤੇ (6) ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅਤੇ ਅਮਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 19(1) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ (f) ਅਤੇ (ਜੀ)। ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ, ਤਰਕਹੀਣ ਅਤੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦਮਨਕਾਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਪਹਿਲੀ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ

(9) ਏਆਈਆਰ 1970 ਐਸਸੀ 1070।

(10) ਏਆਈਆਰ 1969 ਐਸਸੀ 168.

ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਧਾਰਾ 19(1) (f) ਅਤੇ (g) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੌਮੇ ਡਾਇਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 3(1) (ਜਿਸ ਤੋਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ) ਨੂੰ ਸਾਲ 1955 ਵਿਚ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਆਤਮਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3, ਇਸਲਈ, ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਤੋਂ ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ

ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ. ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ, ਭਾਵੇਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜੇ ਇਸ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਸਨ ਟਾਇਲ ਕਮੇਡਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ- ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਮੂਲ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਦ੍ਰਿੜ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਉਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 3(1) ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵੈਧ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਅਜਿਹਾ ਮੁੱਦਾ ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਖੰਡਨ ਦੀ ਤਾਰੀਫ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਾਲਤੂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (11)। ਮੇਰੇ ਮਨ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਰੀਖਣ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ:

-

ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਸੀ, ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੁਆਰਾ ਲਾਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਗੈਰ-ਫੈਰਸ ਮੈਟਲ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰ. ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਬ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼! ਹਮਲਾ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ

ਬਾਹਰ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਇਹ ਮਾਲਾ ਫਿਡ ਹੈ- ਮਾਲਾ ਫਿਡਸ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸੀ। ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਤਾਂਬੇ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਆਰਡਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਆਰਡਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ * ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। *ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ ਬੇਤੁਕੀ ਦਲੀਲ ਸਿਰਫ ਉਸ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ਦੱਸੀ ਹੈ।*

ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਅੜਿੱਕਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਉੱਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ।

ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੱਕੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਨਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ-

"* * * ਜਦੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸੀਵਿਥਾਨ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ, ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।' ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ 'ਸ਼ਬਦ' ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਿਨ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਰ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਹਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 3 ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਕਿਸੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਚੱਲਦਿਆਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁਆ ਅਤੇ ਖੰਨਾ ਦੇ ਜੇ.ਜੇ. M/s ਵਿੱਚ ਚਾਨਣ ਰਾਮ ਜਗਨ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (12), ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

"* * * ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਜਾਂ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਰਥ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੱਖਰਾ ਅਰਥ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਾਵ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਐਟਕਿਨ ਨੇ ਲਿਵਰਸਿਜ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੀ ਸੁਣੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਆਮ ਸਥਿਤੀ। ਸੋ ਉਪਰੋਕਤ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ

Partap Singh Kadian v. The State of Punjab, etc. (Sandhwalia, J.)

ਨੂੰ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਨਾਲ ਦਾਗੀ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਐਕਟ - ਜੋ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਰਾਜ ਸੈਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਬੇਕਾਰ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰਿਮੋਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 25 ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਿਖਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਹੁਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਉਤਪਾਦਕ 7 ਹੈਕਟੇਅਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਖੇਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਤਪਾਦਕ ਹੁਣ ਕਿਸਾਨ-ਮਾਲਕੀਅਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਾਂਗ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਕਿਸਾਨ ਸਮਾਜ ਦੀ ਰੀੜ ਦੀ ਹੱਡੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਰਵਾਇਤੀ ਵਾਢੀ ਬਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਿਰਦੋਸ਼, ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਗਰੀਬ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਜ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਧਾਰਾ 19(1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਗਾਰੰਟੀ ਦੇਣ ਨੂੰ ਨਕਾਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਮੈਸਰਜ਼ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। *ਚਾਨਣ ਰਾਮ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦਾ ਕੇਸ।* ਮੈਂ ਉਸ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਮੂਲ ਅਨੁਪਾਤ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ 'ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਖੰਨਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ.

LL.II. Punjab and Haryana (1976)2

ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਤਹਿਤ ਐਕਟ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪੈਟੈਂਟ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਵ-ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਾਨੂੰਨ 'ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੌਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਤੋਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਨਿਰੀਖਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਖੰਨਾ ਜੇ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਹੁਣ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ (1) ਠਾਕੁਰ ਭਰਤ ਸਿੰਘ, (2) ਬੈਨੇਟ ਕੋਲਮੈਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ; ਅਤੇ (3) ਸ਼੍ਰੀ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਮਿੱਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ (ਸੁਪਰਾ) ਜਿਸਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ- ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਵਾਜਬੀਅਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸਟਾਕ ਆਰਡਰ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 3 (2) ਧਾਰਾ (ਐਫ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾੜਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ it ਨੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਪੂਰਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3-ਬੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 (2) (ਐਫ) ਏਨਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 3-ਬੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਨੋਟਿਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ ਖਰੀਦ (ਲੇਵੀ) ਆਰਡਰ 1974, ਅਨੁਸੂਚੀ P. 1, ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬ ਕਣਕ (ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਟਾਕ ਦੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ) ਆਰਡਰ 1974, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੋਐਸਕੋ ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਬਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ ਅਤੇ ਏ. ਐਸ. ਬੈਂਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ. ਜੇ.

ਸ਼੍ਰੀ ਸੰਗਤ ਮੋਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1968 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਡਿਬਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 82,

LL.II. Punjab and Haryana (1976)2

24 ਜਨਵਰੀ 1975।

ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ (1894 ਦਾ I)- ਧਾਰਾ 18 ਅਤੇ 25(1)- ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)- ਆਰਡਰ 41, ਨਿਯਮ 22— ਗ੍ਰਹਿਣ